

Teza: zawieszenie postępowania dyscyplinarnego.

Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego jest instytucją wyjątkową, możliwą do zastosowania w postępowaniu dyscyplinarnym ale jedynie w przypadku istnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania (art. 22 § 1 k.p.k.). W postępowaniu dyscyplinarnym powinno być stosowane z wyjątkową rozwagą z uwagi na stosunkowo krótkie terminy przedawnienia deliktów dyscyplinarnych.

Sygn. akt WO-1/21

POSTANOWIENIE

z dnia 6 maja 2021 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:
Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki**

Sędziowie: S WSD Michał Rajski

S WSD Marta Stryjek - sprawozdawca Protokolant: Adam Wolan

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego K. M., wpisanej na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. pod numerem wpisu (...) (...),

w przedmiocie wniosku obwinionej o zawieszenie postępowania odwoławczego WO-1/21

postanawia

1.

odmówić zawieszenia postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych toczącego się pod sygn. akt WO-1/21 z powodu odwołania obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. z dnia 23 września 2020 r. (sygn. akt: D/OSD/28/20);

2.

pouczyć o braku możliwości zaskarżenia.

Uzasadnienie

We wniesionym w dniu 2 grudnia 2020 r. odwołaniu od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. z dnia 23 września 2020 r. obwiniona radca prawny K. M. (dalej „Obwiniona”) zawarła - na podstawie art. 22 § 1 Kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej „ustawa o radcach prawnych”) - wniosek o zawieszenie postępowania odwoławczego ze względu na swój stan zdrowia uniemożliwiający jej wzięcie w tym postępowaniu aktywnego udziału, w szczególności w sytuacji epidemiologicznej zaistniałej w Polsce.

Obwiniona powołała się przy tym na dokumenty medyczne, które znajdują się w aktach sprawy, z których - w jej ocenie - „bezsprene wynika, iż stan zdrowia Obwinionej trudno określić jako dobry i umożliwiający jej udział w niniejszym postępowaniu ze względu na liczne schorzenia, na które ona cierpi, w tym na chorobę nowotworową dotyczącą zarówno leczonego raka piersi, jak i nowotworu mózgu oraz poważnego schorzenia kardiologicznego w

postaci niedomykalności trzech zastawek implikującego poważne zaburzenia rytmu serca u Obwinionej utrudniające niejednokrotnie normalne funkcjonowanie”.

Odnosząc się do wniosku Obwinionej Wyższy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że istotnie w aktach sprawy znajduje się dokumentacja medyczna Obwinionej. Dokumentacja ta pochodzi jednak z lat 2017 - przełom 2019/20 (k. 43 - 49 akt OSD). W dokumentacji tej jest także zaświadczenie lekarskie z dnia 16 lutego 2017 r., z którego wynika m. in. iż aktualny stan zdrowia Obwinionej „z uwagi na utrzymujące się objawy depresyjności, lęku i niepokoju zakłóca i zniekształca procesy poznawcze, a dodatkowe bodźce negatywne mogą niekorzystnie wpłynąć na stan psychiczny pacjentki. Ponadto u pacjentki aktualnie rozpoczął się proces leczenia onkologicznego, co nasila ww. objawy. W związku z powyższym ewentualne uczestniczenie w toczących się postępowaniach mogłoby nasilić proces chorobowy. ” (k. 44 akt OSD). Przy ocenie podstaw do zawieszenia postępowania nie może umknąć uwadze, że zaświadczenie to pochodzi sprzed ponad czterech lat. Z tego powodu zaświadczenie to nie może stanowić podstawy do uznania, iż aktualnie istnieje przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego jest instytucją wyjątkową, oczywiście możliwą do zastosowania, ale jedynie w przypadku istnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania (art. 22 § 1 Kpk). Wyższy Sąd Dyscyplinarny stoi na stanowisku, że instytucja zawieszenia postępowania wymaga stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym z wyjątkową rozważą i ostrożnością z uwagi na stosunkowo krótkie terminy przedawnienia deliktów dyscyplinarnych (art. 70 ustawy o radcach prawnych). Dodatkowo organy dyscyplinarne - z mocy art. 2 § 1 pkt 4 Kpk w związku art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych - mają obowiązek tak kształtować postępowanie dyscyplinarne, by rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie. Oczywiście tego rodzaju dążenie po stronie organów dyscyplinarnych nie niweczy gwarancji procesowych obwinionego radcy prawnego (aplikanta radcowskiego) i możliwości korzystania z uprawnień wynikających z odpowiedniej procedury. Nie powinno jednak budzić wątpliwości, że długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania dyscyplinarnego skutkująca zawieszeniem postępowania powinna występować w dacie podejmowania przez sąd decyzji o zawieszeniu postępowania, nie zaś w wymiarze historycznym.

Jednocześnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania wydane przez sąd odwoławczy nie podlega zaskarżeniu. Wynika to z treści art. 426 § 1 Kpk (stosowanego w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych), ustanawiającego zasadę niedopuszczalności zaskarżania orzeczeń sądu odwoławczego. Art. 426 § 2 Kpk wskazuje wyjątki od tej zasady (tzw. zażalenia poziome - rozpatrywane przez inny równorzędny skład sądu odwoławczego). Wśród wyjątków tych ustawodawca wskazał m. in. postanowienie o zawieszeniu postępowania. Oznacza to, że zakres przedmiotowy zażalenia ograniczony jest tylko i wyłącznie do rozstrzygnięcia o charakterze pozytywnym (o zawieszeniu postępowania), nie zaś do postanowień negatywnych (np. o odmowie zawieszenia postępowania czy odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania). Za takim wnioskiem przemawia wykładnia systemowa przeprowadzona przez porównanie treści art. 426 § 2 i art. 22 § 2 Kpk. W tym ostatnim przepisie ustawodawca posłużył się szerokim pojęciem postanowienia „ w przedmiocie zawieszenia postępowania ”, zaś w art. 426 § 2 Kpk - węższym - „o zawieszeniu postępowania”. Takie brzmienie przepisów przesądza o tym, że brak jest normy szczególnej ustanawiającej na tym poziomie orzekania możliwość kontroli w układzie poziomym dla postanowień innych niż o zawieszeniu postępowania. W konsekwencji postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania wydane przez sąd odwoławczy nie podlega zaskarżeniu.